

Milý čtenáři, milá čtenářko,

Slavný den

Psal se rok 1978. Náš olomoucký sbor měl mnoho starostí s rekonstrukcí brizolitové fasády kostela a fary. Na pomoc státu jsme tehdy mohli zapomenout, církev byla jen trpěná a komunistická moc se snažila komplikovat nám život, kde to jen šlo. Nakonec jsme si to museli udělat sami.

V neděli 16. dubna bylo chladno a sychravo, občas dokonce poletoval sníh. V našem kostele se konala konfirmační slavnost. Šest konfirmandů, jedním z nich jsem byl tehdy já a taky Dan Marek. A náš tehdejší farář ThDr. Josef Hlaváč, který jen pár dní poté z olomouckého sboru odcházel. Ze samotného průběhu slavnostních bohoslužeb si toho už mnoho nepamatuji. Vím ale, že jejich součástí byla zkouška před sborem. A pak si taky pamatuji, že v lavici za námi seděla nějaká stará paní, která se k nám naklonila, a řekla: „Milá mládeži, máte to dnes ale slavný den!“

Ne že by mě tehdy její slova vzala za srdce. Ale v paměti mi zůstala nesmazatelně. Slavný den....

Jaké chvíle v životě pokládáme za slavné? Mohli bychom začít vyjmenovávat. Svatba. Promoce. Narození dítěte. Někjaký výrazný úspěch. Ale konfirmace? Je tohle pro nás

slavný den, na který jsme dodnes nezapomněli? Každý to máme ve svém nitru nepsí jinak. Vždyť přece víra a vztah k Bohu není věc jediného okamžiku, slavnostního rituálu, ale je to proces, cesta. A většina z nás má těch milníků na té své cestě za Kristem více, ne jen jeden. Cesta víry, to nebývá přímka, ale většinou jsou to výšiny i hlubiny, jsou to chvíle světla i rozčarování a pády i nová povstání.

Po mnoho let jsem přemýšlel o smyslu konfirmace. Zažil jsem mnoho konfirmandů, kteří se ztratili, možná jich byla většina. Občas se mi zdálo, že by bylo lépe ji nahradit něčím jiným a že její současná podoba je přežitik.

Ale přesto ten svůj den konfirmace vnímám dodnes jako skutečně slavný. Byl jsem vyzván, abych se přiznal ke Kristu. Poprve a veřejně. To on mně pozval a dal najevo, že o mne stojí. Tak jako stojí o každého z nás.

Způsobů, jak vyjádřit a vyslovit svou víru, je jistě mnoho. A jen Bůh zná k tomu pravý čas. Konfirmace je jistě k tomu jednou z mnoha možností. Ale každý takový okamžik je slavný a vzácný.

Jan Lukáš, farář

Milí čtenáři Posla,
toto číslo vznikalo v čase díkůvzdání, ovšem také v čase přípravy na odloženou konfirmaci a křestní bohoslužby. Uvědomuji si, jak pestrost příspěvků, toho, kde všude členové sboru byli, čeho se účastnili, co se v našem sboru mohlo konat, ukazuje, že máme být za co vděční. Podobně, jako si o neděli díkůčinění vděčně připomínáme dary země, které jindy v našich životech považujeme za samozřejmé, tak se i letos objevuje jako důvod k vděčnosti to, co bylo dříve také vnímáno jako zcela běžná součást našich životů: možnost svobodného pohybu, setkávání se.

Stejně tak nesamozřejmě je potřeba přistupovat k faktu, že máme ve sboru děti (pardon – teenagery), kteří se chtějí nechat konfirmovat. Již delší čas vidíme, jak děti v našem společenství ubývá – nikoli těch, které byly pokřtěny a jsou vedeny ve sborové kartotéce, ale těch, které jsou o nedělich pravidelně přiváděny rodiči do kostela, do nedělní školy. O to víc je třeba radovat se z každého dítěte, pro které cesta do kostela není útrpnou povinností (ale ani občasným zpestřením rodinného života), ale přiroze-

nou součástí jejich života. Právě v souvislosti s konfirmační slavností se mě dotklo rčení, které jsem nedávno zaslechla: Pán Bůh nemá vnoučata, má jen děti. Jak rádi bychom mnohdy svou víru dětem předali, rozdělili se o ni. Jak bychom byli rádi, kdyby ji děti „podědily“. Ale víme, že to nejde. Že si svou cestu životem i k víře vyšlapávají sami, jinak, cestami, na které bychom se my v jejich věku třeba nikdy nepustili. A když se jejich rodiči se důvěra v Pána Boha potká s časem rituálu, kterému se v naší církvi říká konfirmace, upevnění, přiznání se ze strany lidské k daru Boží milosti ve křtu, pak je to velký svátek Víry. Svátek, při němž žasneme nikoli nad znalostmi konfirmandů při zkoušce, ale nad podivuhodnými, dobrými a láskyplnými cestami Božími. Nad vanutím Božího Ducha. Ne bezdůvodně se ostatně v tradici církve konfirmace konává na svatodušní neděli.

Kěž je nám říjnová konfirmační slavnost připomenutím kořenů naší vlastní cesty víry a radostným mezigeneračním setkáním!

Jana Vrajová

Pokřtěna byla

2. 10. Michaela Holubcová

Narozeniny v říjnu

1. 10. Magdaléna Lukášová	20. 10. Kristina Ličmanová	24. 10. Jarmila Kalová
11. 10. Pavel Janošik	22. 10. Jarmila Hanáková	28. 10. Jan Bartušek
14. 10. Naděžda Sedláčková	24. 10. Eva Kaštovská	28. 10. Lucie Pirklová

1. 10. pátek	16.00	děti	
	17.00	dorost	
	17.30	konfirmandi	
	18.00	mládež	
3. 10. neděle	9.00	bohoslužby s VP – Díkůčinění	<i>Jan Lukáš</i>
	15.00	setkání táborníků a rodičů dětí	
4. 10. pondělí	18.00	schůze staršovstva	
5. 10. úterý	18.00	biblická hodina	
6. 10. středa	19.00	Sešlost Zajícovi	
7. 10. čtvrtek	9.00	Seniorklub	
8. 10. pátek	16.00	děti	
	17.00	dorost	
	17.30	konfirmandi	
	18.00	mládež	
9. 10. sobota	18.00	staršovstvo s konfirmandy a rodiči	
10. 10. neděle	9.00	bohoslužby s VP – konfirmace	<i>Jan Lukáš</i>
12. 10. úterý	18.00	biblická hodina	
14. 10. čtvrtek	14.00	kurz ETF - Starý zákon	
15. 10. pátek	16.00	děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
16. 10.	10.00	bohoslužby Evang. akademie – 30 let	<i>kaplani EA</i>
	12.00	koncert k výročí Evang. akademie	
	13.30	Pastoral Brothers naživo	
	15.15	Duchovní tvář EA – A. Wrana a hosté	
17. 10. neděle	9.00	bohoslužby a křest	<i>Jan Lukáš</i>
	13.00	bohoslužby DS Chválkovice	
	20.00	Česko-americká videokonference	
19. 10. úterý	18.00	biblická hodina	
20. 10. středa	19.00	Sešlost Markovi	
21. 10. čtvrtek	14.00	Seniorklub	
22. 10. pátek	16.00	děti	
	17.00	dorost	
	18.00	mládež	
24. 10. neděle	9.00	bohoslužby	<i>G. Reininghaus</i>
	10.30	beseda s hostem	
26. 10. úterý	18.00	biblická hodina	
31. 10. neděle	9.00	bohoslužby	<i>N. Batlová</i>

Zpráva ze zářijové schůze staršovstva

Schůze začala tentokrát netradičně a vlastně docela slavnostně: po úvodní pobožnosti br. kurátora Marka Vraje pracovní návštěvou zástupců Diakonie Rýmařov, pro něž jsme partnerským sborem ČCE, bez nějž by středisko nemohlo fungovat. V rozhovoru jsme si připomněli rozmanitost služeb, které středisko v Rýmařově a okolí nabízí, ale i rozsáhlé území, které jimi pokrývá. Poté proběhla **volba dozorčí rady**, která byla zvolena ve složení:

Chovancová Petra, Nováková Eva, Raška Pavel ml., Sedláčková Zdenka, Vraj Lubomír; náhradníkem byl zvolen Lukáš Jan.

Poté, co nás pracovníci Diakonie opustili, jsme se věnovali pravidelným bodům jednání staršovstva: hodnocení uplynulého období a přípravě nadcházejících sborových aktivit, tentokrát zejména bohoslužeb v Rozáriu.

Dále jsme se věnovali tématu spojenému s prací **pastorační pracovnice** – sestra Noemi Batlová má smlouvu do konce roku. Dál má představu pracovat na dohodu o PP, v poněkud menším rozsahu než doposud. Připraví seznam úkolů, které by již nevykonávala a staršovstvo se bude snažit zajistit jejich realizaci dobrovolnickou prací.

Byla nově ustavena **stavební komise**, bude pracovat ve složení: Pavel Brtník, Šimon Batla, Tomáš Hromádka, Daniel Batla, Alexandr Jeništa.

Předávání pokladnictví – bratr Roman Gabriel přijal službu pokladníka, domlouvá se br. J. Vrajem na postupném předávání. Kromě toho bude staršovstvo řešit otevírání kostela, který bratr Vraj svým brzkým příchodem vždy zajišťoval. Noemi Batlová, Jana Vrajová, Petra Chovancová a Marek Vraj se nabízejí, že se budou v této službě střídát.

Z různého:

Staršovstvo se rozhodlo pokusit se realizovat ve vánočním čase pro nás novou aktivitu – podílet se na **prodeji punče na náměstí**

ve **stánku Dobrého místa pro život** a podpořit tak výdělkem předem osloveného těžce nemocného člena ČCE (již byl osloven, s touto nabídkou pomoci souhlasil). Budou ještě probíhat zpřesňující jednání na radnici, ale již teď byla ustanovena skupina zájemců, kteří by se na organizaci jednoho dne (pravděpodobně 22. 12.) účastnili. Další zpřesňující informace budou uvedeny v příštím čísle Posla.

Plánujeme rovněž obnovit či znovuvytvořit **propagační a informační leták** o našem sboru a jeho činnosti, práce na něm se ujali Jiří Jurečka a Jana Vrajová.

Sborové auto – aktuálně br. farář využívá soukromé auto pro sborové účely. Staršovstvo souhlasí s co nejrychlejším nákupem sborového auta. D. Batla zjistí možnosti a dostal mandát vytipovat vhodnou nabídku.

Zahraniční záležitosti: v minulém čísle Posla byl otištěn dopis br. faráře Marka Harpera z partnerského sboru v Athens, který informoval o změně v jeho působišti – odchází z Athens do Takoma Park v Marylandu. Staršovstvo se rozhodlo iniciovat po bohoslužbách focení jednotlivců i skupin, které bude následně spojeno do videoprezentace a zasláno Marku Harperovi jako poděkování a vzpomínka na společně prožité chvíle. Zajistí Jana Vrajová. V případě zájmu o Markovu novou mailovou adresu a odkaz na první Markovy bohoslužby v novém působišti je možné kontaktovat Janu Vrajovou.

Finance: informace o hospodaření sboru jsou k dispozici u sborového pokladníka br. Vraje.

Staršovstvo zakončilo svou schůzi 21:50 modlitbou.

Dle zápisu Evy Palové-Dostálové pro Posla zpracovala Jana Vrajová

Do našeho sboru přibyla rodina bratra faráře Daniela Tomeše, který již není v aktivní službě v církvi a bydlí v městské části Olomouce. Mnozí si jej ještě pamatují z jeho vikářských let, kdy v Olomouci sloužil, rádi jsme ho přivítali na kazatelně po letech. Přejeme bratru faráři i celé jeho rodině dobré zabydlení v novém domově a těšíme se na vzájemná setkávání!

Vzpomínka na prázdniny

První říjnovou neděli odpoledne jsme se sešli v dolních prostorech našeho kostela, abychom si připomněli prázdninové aktivity, které organizovali členové našeho sboru - tábor na Pa-

sekách (letos oproti jiným letům početně z hygienických důvodů „zeštíhlený“) a rodinná rekreace v Ptenském Dvorku. Dávali jsme se na fotky, vzpomínali, ale také si hráli (děti) a povídali o práci s dětmi ve sboru (dospělí), o potřebě nových kreativních impulzů v této oblasti naší aktivity. Velké díky všem, kdo se podíleli na realizaci celé akce od nápadu, přes moderování diskuse, až po přípravu závěrečného vskutku bohatého rautu!

Modlitba ke slibu staršovstva

Pane Bože, předkládáme Ti náš sbor. Prosíme Tě, aby v něm nacházeli cestu k Tobě dospělí i děti, abychom usilovali o nové cesty, jak otevřít naše společenství těm, kteří Tě hledají, ale třeba se jen ostýchají otevřít dveře kostelů. Podněcuj nás k tvořivým aktivitám, skrze něž budeme blízko sobě navzájem i Tobě. Uč nás v lásce přijímat jeden druhého v rozdílnosti našich povah, zkušeností, životních cest. Ty sám nejlíp víš, kolikrát nás naše vlastní ego odděluje od ostatních i ve společenství křesťanů. Prosíme za našeho bratra faráře i za nové staršovstvo. Dej, ať nás Tvůj Duch vede k radostné a láskyplné službě podle darů, kterými jsme byli Tebou obdarováni.

Chceme jako část Tvé církve myslet na svět, v němž žijeme. Přimlouváme se za ty, kteří ve snaze zorientovat se v současném dění věří lžím a pomlouvám, protože jim zjednodušují pohled na svět. Prosíme za ty, kteří tyto lži a manipulace vytvářejí. Můžeme-li v jakékoli fázi jejich činnost zastavit, nabídnout alternativu, projevit kritické myšlení, dej nám k tomu odvalu.

Prosíme Tě za blížící se volby, za náš národ. Dej, ať přibývá těch, pro něž politika nebude na prvním místě zdrojem sebebohacování a sebeprosazování, ale potřeby zodpovědně ke společnosti i k planetě rozhodovat o směřování našeho státu. Prosíme Tě za všechny, kdo mají moc. Posílej jim do cesty své posly, své anděly, kteří jim neustále budou připomínat, kým jsou a odkud vzešli. Máme-li to být my, dej, ať se nebojíme být pravdiví a otevření.

Prosíme za ty, kterým se ztratil smysl života, nebo ho ani nikdy nehledali. Jsme-li v jejich blízkosti, rozněť nás svým Duchem tak, aby bylo možné s nimi třeba jen začít mluvit.

Přimlouváme se za všechny, kdo žijí v podmínkách, které si my sami ani neumíme přestavit. Za lidi, kterým jakýkoli živel vzal nejen střechu nad hlavou, ale také všechny vzpomínky, uchovávané na fotografiích či jakkoli jinak. Prosíme za všechny různým způsobem trýzněné, fyzicky či duševně, kteří se znovu staví na nohy. Za všechny marnotratné syny a dcery, kterým se ještě nechce domů. Můžeme-li kohokoli z nich potěšit nebo jim pomoci, dej, ať neváháme.

Prosíme Tě za všechny lidi bez domova. Jak za ty, které jsme si zvykli potkávat na ulicích našeho města, aniž by nás trápilo, jak jim pomoci, tak i za ty, které dnes nikdo nikde nechce: za migranty uvízlé na hranicích, v uprchlických táborech či někde na cestě bez možnosti návratu, ale i bez vidiny cíle. Tak snadno se nám odsuzují, když nejsme v jejich kůži. Tak snadno zjednodušujeme, když ani jednoho ne-

známe osobně. Nedovol, aby naše srdce okorala, Ty ses přece ujímal všech těch, o kterých měli všichni kolem jasno, nad nimiž lámali hůl, jejichž životy vypadaly, že nemají šanci na změnu. Cítíme-li se jakkoli povoláni k pomoci v této oblasti, dej, ať neváháme.

Pane, je toho v našich životech tolik, co bez Tvé pomoci, bez vědomí Tvé lásky mnohdy ani nemůžeme unést. Bolavá těla, zraněná srdce, děti, které přes všechnu naši touhu Tebe nehledají, a my bychom tolik chtěli být s nimi před Tvou tvář společně v kostele. Velké i malé starosti vkládáme do modlitby, v níž se na Tebe obracíme jako na svého Otce.

Otče náš, jenž jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé.
Přijď království tvé.
Buď vůle tvá jako v nebi,
tak i na zemi.

Chléb náš vezdejší dej nám dnes.
A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim
viníkům.

A neuveď nás v pokušení,
ale zbav nás od zlého.
Neboť Tvé je království i moc
i sláva navěky.
Amen.

jv

***Slib nového staršovstva
19. 9. 2021 přijal náměstek
seniorátní kurátorky
Jiří Marek***

Ohlédnutí za bohoslužbami v Rozáriu

Víkendovka dorostu a konfirmandů v Dobřečově

Od pátku 10. 9. do soboty 11. 9. proběhla víkendovka, i když tentokrát zkrácená, pro naše konfirmandy a dorost v Dobřečově u Rýmařova. Již vlastně tradičně (s výjimkou covidového období) tam prožíváme hezké chvíle s dorůstající mládeží našeho sboru. Jednak se připravujeme s konfirmandy ke zkoušce a konfirmační slavnosti, společně pak hrajeme různé hry, ale nechybí ani duchovní program pro všechny. I tohle je možnost, aby se společenství mladých posílilo, stejně jako jejich vztah k Bohu i vazba na sbor.

Jan Lukáš

Srdečně vás všechny zveme ke slavnosti konfirmace, která se bude konat v neděli 10. 10. 2021.

Metafory starého muže

motto: Korintským 13. kapitola

*O lásce je také psáno
trpělivě křivdy zhášej
přej druhým a bude ti přáno
ublížení jiných pak snášej*

*Nebuď nikdy netolerantní
ale vždy jemně galantní
měj i ústrk za jmění
a nepodařený osud
se ti pak jistě odmění*

*V lásce mívej vždy dost
dej průchod vlídným myšlenkám
utlum v sobě svoji zlost
a vyhýbej se vytrvale tmám*

*Na rovině slov básní
a vzletných metafor
se ti pohled jistě zjasní
i v tom je ten fór*

*Človče, vždy hled' zpřímá
a nebuď kakabus
ať si venku třeba hřímá
vždy buď vlídný muž*

*To všechno rovná páteř muže
z toho plyne zvláštní cit
když v mládí i stáří se ti podaří
tento diamant správně
vybrousit*

*Hledej domov svůj
kde bude i pokoj tvůj
láska a pravá jistota
ta jediná správná cesta
života*

*Tam přes úskalí mnohá
jednou potkáš snad i Boha
tomu hochu s úctou věř
a Bohu pak svoji cestu
v důvěře a bez váhání –
svěť...*

**Pavel Janošík st.
2021**

Paní profesorka Ivana Noble a letošní „Duchovní obnova“

Bylo to v Olomouci 17.–19. 9., a tak bylo jednodušší se rozhodnout a přihlásit se. Také mi pomohla zvědavost na paní profesorku, o které jsem dost slyšela a něco od ní i o ní četla, včetně jejího zájmu o výtvarné umění. A když si člověk přečte ještě další věci po ukončení programu, nestačí se divit: Je to obdivuhodná, všestranná a neustále se vzdělávající žena, originální myslitelka.

A tak jsme tady v Hrnčířské ulici, v novém penzionu TÓDE (divili jsme se názvu, teď už víme – es-tonsky PRAVDA, krásné jméno, že?) pod patronátem sester Fran-tiškánek Marie Immaculaty.

Po zahájení a páteční večeři v našem kostele nás čekají 2 dny v penzionu i s výletem.

Den začíná a končí modlitbou – četba několika žalmů. Jejich krása. Celý program se rozvíjí na podkladě čtyř „nedělkových“ příběhů. Evangelíci vědí, co tím míním – všichni jsme je mnohokrát slyšeli. Od dětství, už v nedělece. Uzdravení slepého (L 18, 35–43), Nový člověk s novým jménem (Jan 1, 35–42), Setkání s vírou, tam, kde ji nečekáte – Uzdravení ženy kananejské (Mt 15, 21–31) a nakonec meditace nad posledním textem Narodit se z Ducha (Jan 3, 1–10) – Nikodém.

V tichu, které s občasným napomenutím paní profesorky se nám dařilo víceméně zachovávat, jsme slyšeli, jak máme při vlastním čtení textů postupovat. Rozešli jsme se do svých pokojíků, text si několikrát přečetli a přemýšleli nad tím, co příběh říká nám osobně. To nepřekvapuje, sami tak Bibli čteme. Jen s tím rozdílem, že se máme vžít do scény a představovat si sebe jako jednotlivé postavy scény. Co bychom v podobné situaci dělali my.

Přípravu na vlastní meditace prolínalo vyprávění o Ignácovi z Loyoly, autorovi

duchovních cvičení a spoluzakladateli Tovaryšstva Ježíšova (řádu Jezuitů), o jeho cestě víry, plánech, které se mu zhroutily, oddanosti a službě Kristu a lidem.

Při závěrečném hodnocení v neděli po bohoslužbách jsme, pokud jsme chtěli, měli říct, k čemu jsme došli, co nám Bůh ukázal.

Budu mluvit o jednom z těch textů – uzdravení slepého se zdálo pro osobní meditaci nejsnazší. Ježíš se zeptá: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ A slepý žebrák, který nemá nic než jednu velkou bolest – on nevidí, nevidí světlo, nemůže zavolat snad nic jiného než „Pane, ať vidím!“ Co bychom volali my dnes? O tom máme o samotě, sami, přemýšlet ne méně, ne více než jednu hodinu. Vidíme, slyšíme, nejsme posedlí, jsme víceméně zdraví... Co bychom tedy volali?

I když tak dlouhé soustředění nebylo pro některé snadné, jiným se mohlo zdát, že hodina na přemýšlení o nás samých nemusí stačit. Nabalují se asociace, bolesti našich nejbližších. Někoho by mohlo napadnout, proč se Ježíš ptá, když to přece musí vědět? Chce to slyšet od nás samých. Chce slyšet naši modlitbu. Odpověď na modlitbu v případě slepého žebráka přichází okamžitě. Někdy tomu tak nemusí být. To však neznamená, že odpověď nepřijde později.

Myslím, že nikdo z nás nelitoval, že se duchovní obnovy zúčastnil.

Nakonec bych přidala jeden zvláštní osobní zážitek. Na výletě na Sv. Kopeček nás bazilikou provází bratr Hyacint. Loučí se s námi požehnáním, které prý rád dostává i od návštěvníků výprav, snad hlavně od těch starších. Váží si toho, že dokázali uchovat svou víru. Seberu odvahu a s určitou nejistotou – můžu nemůžu – se slovy „No, já jsem

tady nejstarší“, natáhnu ruku k jeho čelu. –

A pak – při závěrečném hodnocení nás vyzeve paní profesorka, abychom si všichni jeden druhému navzájem požehnali. A tak, napřed trochu neochotná poslechnout takovou kolektivní výzvu k duchovnímu aktu, snad ze strachu, aby to nebylo formální, poslechnu i já. A navzdory počátečnímu váhání musím říct, že to byl snad nejkrásnější možný závěr našeho setkání. Srdce se otvírala, slova, která bychom možná jindy nevyslovili, plynula. Dovidali jsme se o druhých, dovidali jsme se o sobě. Padaly zábrany. Díky za Vaši výzvu, paní profesorko.

Ale pozor – ještě není konec. Po bohoslužbách jdu jako obvykle domů pěšky. Pak mne předjíždí tramvaj, zrychlím, přece jen chci být dřív doma. Ale pan řidič byl rychlejší a dveře mi zavřel. Někdo za mnou také

zrychlil. Mladík v černé sutaně s kolárkem, a jestli může jít kousek se mnou. Určitě.

Odkud jdu. Z kostela. Z katedrály? Ne, jsem „český bratr“. A rozvinul se hovor o ekuméně, o našem ekumenickém partnerství s Telfordem, o tom jak jsem klepala na dveře pana biskupa Hrdličky a další pan biskup z jiné denominace nás zval k sobě na oběd a tak. Na křižovatce u Mořice se loučíme, a on, snad také trochu v rozpacích, řekne: „Jsem už jáhen, tak vám mohu požehnat. Můžu?“ (Ten měl jasno – je už jáhen, tak může žehnat.) Aniž bych se ohlížela okolo, kdo nás vidí a co si o nás myslí, ujišťuji ho, že ano. A tak uprostřed prázdné křižovatky dostávám další požehnání. Od mladého katolického mnicha, „už jáhna.“ Olomoucká ekuména mne těší.

Iva Marková

Profesorka ekumenické teologie, farářka ČČSH, také malířka a básniřka Ivana Noble nám také posloužila při nedělních bohoslužbách

● hledání - úvodní zamyšlení na zářijovém staršovstvu

Matouš, 6 kap. 33 verš

Hleďte především Boží království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.

Začal bych toto krátké zamyšlení jednoduchou otázkou: Hledáte rádi? Kolega v práci mě nadchl do hledání keší, tedy pokladů, schránek, které si lidé schovávají na zajímavých místech a vy je potom při výletu, nejlépe s dětmi, hledáte na základě GPS souřadnic. A když se podaří nalézt, to je potom radosti. Naše hledání však často není takto radostné. Znáte to: kde jsem to jenom dal, vždyť to tu teď bylo...“ Takové hledání často ukazuje, jak na tom reálně jsme a nejen s naší pamětí a moc optimismu to nevzbuzuje. A což teprve hledání něčeho na neznámém místě v neznámém prostředí, třeba prášku do pečiva v obchodě, kam nechodíme příliš často. To může být pro někoho přímo frustrující. A zeptat se? Přece se nebudu ponižovat. Minule jsem to udělal a po zjištění, že stojím přímo u něj jsem si připadal jako...

Jedno však mají všechna ta naše hledání společné: vyžadují naši aktivitu, vyžadují úsilí, přemýšlení, nevzdání se. V již zmíněném verši je napsáno, hleďte *především* nebo v jiném překladu *nejprve* Boží království. A toto **především** nás má vést ke správnému seřazení našich aktivit, našich věcí ve vztahu k Pánu Bohu, ve vztahu k druhým lidem. Mám pocit, že bychom to nejradyji celé otočili. Nejprve toužíme, aby nám bylo přidáno a potom možná, zbude-li nám čas a energie, budeme ještě něco hledat. A to přidáno se nemusí týkat jen naší výplaty. Kolik bychom toho potřebovali právě v této chvíli, aby nám bylo přidáno? Viděl bych to na: více času, více moudrosti, více porozumění jeden druhému, více tolerance... samá důležitá a potřebná přání a jistě byste doplnili sami spoustu dalších.

Hleďte především Boží království a spravedlnost a všechno ostatní vám bude přidáno.

Hleďte především Boží království. Co to znamená? Bible nám ukazuje Boží království ne jako nějaké území, ale jako místo, zónu Božího vlivu. Tam, kde vládne láska, porozumění a spravedlnost, tam kde je radost pokoj, tam se šíří signál Božího království. A tak si nepředstavujme něco abstraktního, našim průzorem k Bohu je sám Ježíš Kristus. On sám nám ukazuje na svém životě, jak vypadá Boží království. Jednou je to bezpodmínečné přijetí člověka, takového, jaký je, když se setkává u studny se Samařankou. jindy zastání se těch, na které nikdo nemyslí, kteří jsou malomocní – málo mocní. Jindy to může být vyjití ze své komfortní zóny a udělání něčeho, co vyžaduje sebezapření...

Hledání Božího Království však může mít i podobu ztišení se ve svém pokojíku. Ježíš sám odchází často na pustá místa, aby se modlil. A právě v tomto pokojíku člověk hledá sílu k tomu nově se nadechnout, nově načerpat novou odvahu. Protože hledání Božího království vyžaduje odvahu se spolehnout na Boží moc, Boží pomoc. Odvahu se spolehnout, že Bůh ani dnes a ani tady nemlčí. My sami si budoucnost svou, svých blízkých, našeho sboru nezajistíme horečnou aktivitou ve stylu: když nemůžeš, tak přidej víc, ale možná právě naopak. Když nemůžeš, neváhej a spoj se s Tím, který je pramenem, zdrojem života, zdrojem všeho, po čem toužíme, aby nám bylo přidáno.

Marek Vraj

Kunvaldské meditace v Bystřici pod Hostýnem

Ve dnech 20.–22. 9. 2021 se ve středisku Sola Gratia v Bystřici pod Hostýnem uskutečnilo další pravidelné diakonské setkání. Toto setkání původně vycházelo z diakonátu zřízeného Českobratskou církví evangelickou. Letošní ročník byl ovšem v mnoha směrech výjimečný. Nejen že byla karanténními opatřeními přerušena tradice každoročních setkání, ale setkání se poprvé konalo v době, kdy církev instituci diakonátu na synodu zrušila. Tím vyvstala zásadní otázka: „Co dál?“, na kterou se také v průběhu setkání hledala odpověď.

Výjimečnost tohoto setkání spočívala také v tom, že nás tentokrát svým výkladem a otázkami provázel br. farář Jaroslav Pechar, který si pro nás připravil program nazvaný Kunvaldské meditace. Procházeli jsme prvními deseti lety vzniku Jednoty bratrské v Kunvaldu a odpovídali si na otázky, které formovaly tuto mladou církev. Provázelo nás při tomto přemýšlení 5 významných osob: Jan Rokycana, Petr Payne, Martin Lupáč, Petr Chelčický a bratr Řehoř. S bratrem Rokycanou jsme si kladli otázku významu ctnostného života, s Petrem Paynem otázku chudoby vztaženou

nejen na kněžstvo, s Martinem Lupáčem otázku oddělení se od stávající neživotné církve, s Petrem Chelčickým otázku nenásilí a závěrem s bratrem Řehořem otázku, co je vlastně motorem naší víry. V bouřlivých diskusích jsme vnímali tyto otázky jako navýsost aktuální i v dnešní době, která je pro církve možná podobně významnou, jako byla ta, která dala vzniknout Jednotě Bratrské.

Součástí setkání byl jak nedělní večer s hudbou, kterým nás již tradičně provázel církevní kantor br. Moravetz, tak též úterní večerní bohoslužby s Večeří Páně.

Při závěrečném hodnocení jsme ocenili přínos br. Pechara k zamyšlení a diskusi nad závažnými otázkami tehdejší i dnešní doby. Ocenili jsme také přítomnost jedné katolické sestry, která celému setkání dávala platičtější pohled na dějiny Církve.

Nevíme, co bude příští rok, co bude s těmito setkáváními dál, ale pokud to bude možné, tak bychom se rádi sešli znovu a rádi bychom hledali společně v rozhovorech i v tichu odpovědi na otázky, které před nás budou Pánem Bohem postaveny.

Luba Vraj

Za Indiány do Suchdola nad Odrou

Z našeho sboru se nás vypravilo pět. Kam?

Na IX. MEZINÁRODNÍ KONFERENCI MORAVIAN

s hlavním tématem 300 let od narození Davida Zeisbergera – Apoštola Indiánů.

Konference trvala 3 dny, ale my jsme zažili hodně i během jednoho dne. Jen Marta Bartušková, která na konferenci pomáhala, přijela už v pátek a viděla a slyšela všechno.

Takové výpravy jako ta naše pomáhají zasadit NEUVĚRITELNĚ – jako bylo suchdolské **duchovní probuzení** – do konkrétního historického času. Navzdory našim neúplným znalostem ze dřívějšího školního dějepisu, kdy nám snad řekli, že poslední biskup Jednoty bratrské Jan Amos Komenský opustil vlast v roce 1628 pro náboženský útlak v době „temna“, ale už těžko to, že ještě také odešli tzv. Moravští bratři, a to navíc až o 100 let později. A že tedy v Ochranově (Herrnhutu) byl v obnovené Jednotě bratrské ordinován vnukem Jana Amose Komenského její nový první biskup. Byl to jeden z prvních pěti Suchdolanů, kteří do Herrnhutu (Ochranova) v Sasku odešli. Odcházely celé rody, celkem 550 bratrů a sester. Z Herrnhutu byli pak Moravané vysíláni na misii do všech světadílů. Tam, kam přišli, zakládali sbory a misijní stanice. Jejich stopy se najdou v Evropě, v Severní i Jižní Americe, v Grónsku, na ostrovech v Karibiku, v Africe, v Rusku, v Indii a jinde.

David Zeisberger, jehož 300. výročí narození konference připomínala, nebyl nadarmo nazýván „Apoštolem Indiánů“. Když se jako mladý chlapec „zásahelem Božím“, jak sám říkal, přeplavil z Holandska do Ameriky, začal svou misii mezi černými otroky. Později pak mezi indiánskými kmeny, např. Delaware, či Mohykány, od Georgie přes Bethlehem v Pensylvánii po Ohio.

V Suchdole uvidíte nejen hmatatelné stopy této historie (*pro podrobnosti odkazují na příručku Daniela Řičana*)¹, např. Horní Dvůr (rodný dům Davida Zeisbergera), zbytky staré usedlosti, starou studnu nebo mučidlo ve formě klády, ale také nesmírnou péči o tuto historii. Tu dosvědčuje jak Muzeum Moravských bratří, tak třeba i Park Moravských bratří. V malých místnůstkách muzea je názorně zpracovaná historie protireformační před exilcem Moravanů, ve stodole pak expozice jejich misijní činnosti nazvaná „Do všech končin světa“.

Park byl založen před několika lety historicko-vlastivědnou společností MORAVIAN na místě někdejší staré Nitschmannovy usedlosti. Na památku všech těch „končin světa“, doslova šesti kontinentů, ve kterých zakládali Moravané sbory a misijní stanice, jsou zde vysazovány stromy, označené kameny s místem původu. Krásná je zeď, na kterou jsou připevňovány pamětní desky zdejších významných misionářů.

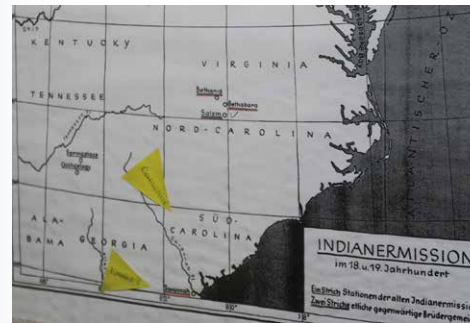

Pamětní deska misionáře Davida Tannenbergera v Georgii

¹ Daniel Řičan: *David Zeisberger – Apoštol indiánů*, vydal MORAVIAN, Suchdol nad Odrou, Edice MORAVIAN, svazek 8.

Známemu rčení, že „svět je holt malý“, musím při podrobnější prohlídce těch 58 pamětních desek přidat duchovní rozměr propojenosti křesťanů, mužů i žen, „všech těch končin světa“. Tak to cítím, když objevím desku významného suchdolského misi-

Mapa americké Georgie

onáře, činného ve státě **Georgia**. Proč zrovna u tohoto počátečního místa moravské misie? V Athens ve státě Georgia máme přece náš **partnerský sbor**. Na jiném místě v Georgii, v Savannah, byl postaven první kostel Moravanů, zde začal svou misijní činnost i David Zeisberger.

Z Georgie se vydává i nyní náš milý **Mark Harper**, snad to mohu tak nazvat, na nový typ misie do multietnického sboru v Marylandu. *Vítá kam chce věje a hlas jeho slyšíš...* (J 3, 8)

Byť prvním pěti Suchdolanům bylo při odchodu z vlasti požehnáno na „*Růžovém paloučku*“, cesta, život a ani misie Moravských bratří nebyly „*procházkou růžovým sadem*“. Zatímco my, když Covid dovolí, letíme přes oceán do Atlanty něco okolo 8 hodin, tak třeba hrabě Zinzendorf jel lodí na misii do Ameriky 62 dní. A moře nebylo vždy klidné. Moravští bratři ale strach neměli. Jejich vyznání, že ani jejich ženy a děti se nebojí smrti, bylo citováno známým zakladatelem metodismu, waleským

kazatelem Johnem Wellesleym. – Při své misii byli pod tlakem jednou bílých obchodníků, jindy samotných Indiánů, kteří se přidali k Francouzům v anglicko-francouzské válce. A samotný tehdejší život byl těžký. Prodírali se podle toků řek po indiánských stezkách, zakoušeli hlad a chudobu.

Jejich misie byla při všem tom vážná, bez znaků formalismu. Měli sledovat, kdo je skutečně připraven přijmout Boží slovo a uvěřit. Úspěch neměřili počtem pokřtěných, ale „získaných pro Krista“.

A nebyla to hra na Indiány, idoly mládí našich dětí. Dovolují si ocitovat *Věnování* na konci knížky Daniela Řičana o „Apoštola Indiánů“:

„...*Dlouhý čas věnovaný k jejímu sepsání bych rád věnoval svým přátelům z mládeže: skautům, táborníkům, YMCA-skautům, turistům, evangelické mládeži, woodcraftérům, trampům, bílým indiánům, se kterými jsme společně prožili často i celé měsíce na cestách a pod stany, kde jsme zkoušeli žít jako přírodní lidé v tee-pee, v iglú, nebo jen tak „pod širákem“. Nevěděli jsme, že jiný Suchdolan takto žil, aniž by si na život v pří-*

rodě hrál nebo to jen zkoušel. Přátelství, která se v těchto společenstvích budovala a opět rozcházela, nás formovala pro život v dospělosti a v obtížných situacích. Díky Bohu za to.“

Iva Marková

Spirituál Kvintet

„Kdo se bojí vodou jít, ten podle tónů faraónů musí žít, mává, mává nám všem svobodná zem...“ , zpívala jsem v sobotu spolu s plnou Lucernou na jednom z posledních koncertů české folkové legendy „Spirituál Kvintet“. A zase jsem cítila ten pocit sounáležitosti, společného porozumění a naděje.

Odvalu ve víře, tu mi dodávají spirituály v podání Kvintetu už od mých dvanácti-třinácti let. Tehdy jsem v nich nechápala politický podtext, ale vzbuzovaly ve mně otázky po smyslu života, ukazovaly na cíl té nesnadné pouti, na které se nacházíme. Vyrůstala jsem v církvi a po nebi jsou toužila, a zpívat o něm umí právě spirituály snad nejlíp ze všech písní, i když možná někdy naivně. Vrzavým kočárům se usmíváme, ale celým srdcem můžu vyznat „já se těším do nebe, haleluja do nebe...“ . V jakých dnešních chválách máme tak zpěvné a radostné vyznání o ráji? I to každodenní povzbuzení ve víře umí tak krásně lidsky vyjádřit: „Na každém kroku tvém teď záleží.“ Víra je cesta, chození s Bohem a někdy máme sílu jen na ten další krok. Ale stále s výhledem k cíli. Na té cestě nejsem sama, jsem pozvána do společenství: „Tak pojď – vždyť ty máš co říct, sem k nám – pojď dál, ať je nás víc... nás vůbec nesouží – už ne, že nám noty padaj do louží – už ne...“ . Ať jsi jakkoliv nedokonalý, jsi zván nastoupit, protože ať už autobus nebo vlak, už přijíždí a „já přivítat chci Pána, tam kde svou zastávku má“ .

Dokonce předávali ekumenické poselství, že je přece jedno, jestli „pod jednou či pod obojí, spojme svojme srdce, svoboda, ta za to stojí“ . Tak často mi chybí v našich

společenstvích toto pozvání pro nedokonalé, kteří mají co říct, pozvání, ať je nás víc, kterým „nezní potlesk salónů...“ .

Víte, co tím vším chci říct? Někdy máme pocit, že jen ty přímo vyjádřené křesťanské pojmy jsou to správné. Ale i když v těch písních místo „Give me Jesus“ (doslova dej mi Ježíše) zní „já mám žízeň“ , tak mohou nést poselství evangelia lépe než leckteré kázání. Protože je v nich život. Černoši, kteří se identifikují s Izraelci v cestě za svobodou. My, kteří jsme se za totality povzbuzovali písněmi černochů, i když jsme žádného nikdy neviděli. Ta lidská zkušenost je širší a je obecná. Svoboda, vytrvalost, smysl života, radost, cesta do nebe.

Nepřeháním, když říkám, že pro mne je už přes 30 let Spirituál Kvintet tou nejoblíbenější kapelou, která se neomrzí, která ve mně vždycky vzbudí naději, když je mi úzko, posílí, možná právě proto, že nekáže tak přímo křesťansky, ale hluboce lidsky, prostě je to ze života a je to biblicky ukotveno. A tak když jsme včera zpívali „Už se ten den blíží, už se třese zem...“ , mrazilo mne z toho, protože spirituály mají prorocký rozměr. Když v roce 1997 zpíval Spirituál Kvintet píseň o potopě, tak přišly povodně, které Česko nepamatovalo. Kolik času nám zbývá? Pak na koncertě zněla píseň v angličtině s refrénem „we are almost home“, „už jsme skoro doma“, jo, to je zase ta naděje, že nás čeká něco úžasného. Jednou přijde spravedlnost, až zamelou Boží mlýny, až se ukáže, kdo lhal a kdo žil spravedlivě.

Když už píšu o tom kázání ve spirituálech, je tam právě i jasné varování: „Ten,

kdo z vás chce znát naše poselství z ráje, ten skloní k nám skráně a poslouchá bez váhání, že se o spásu hraje, než trouby Páně ohlásí účtování... za všechno může lhaní...“ . Ale aby si člověk nepřipadal bez šance, stačí být s Beránkem, ten před vlkem ochrání.

Já vím, že spoustu těch biblických poselství komentuje pan Tichota politicky, o to ale také jde, politika je součástí našeho života, ať chceme nebo ne. Protože i na všechny „pány v krytých vozech taky jednou dojde, jednou se jim kolo zláme, jindy vůz se zvrhne. I „slavný Babel zničil kdysi pech... kdo cpe se nejvyš, měl by si dát hrát, to co jsme hráli, že lidská pýcha vždy předchází pád.“

Jakou roli sehrály spirituály v době totality, aby v nás udržely naději, nejde změřit. Ale nikdy nezapomenu na ten pocit, když jsme zpívali společně na demonstracích v 89 „Já čekám dál, až se k nám právo vrátí“ ... A troufám si říct, že k sametovosti té naší revoluce spirituály určitě přispěly. Dávaly jí hlubší rozměr, souná-

ležitost, ukazovaly k trvalým hodnotám, naplnily pravým smyslem prožitky chvíle, kdy se píše dějiny.

Geniální, tvořivé texty, neotřelé melodie a harmonické vícehlasy, energie rytmu kytar, basový základ, na kterém se vše spojuje v originální písně, které jsou v hudební tvorbě výjimečné svou lidovostí a hloubkou zároveň, hudební kvalitou, které rozumí i laikové. Mají srdce.

Díky Spirituál Kvintet, že zužitkovali svá obdarování shůry pro obohacení nás všech. Spirituál Kvintet je právem označován za legendu, vždyť ve které kapele se snoubí 60 let hraní s tak hlubokým smyslem a přesahem na tolik stran!

Spirituál Kvintet, Díky za vše, co jste nám dali a že jste vytrvali tak dlouho!

Daniela Kenningová

Spirituál Kvintet po 60ti letech hraní končí. V Lucerně odehrává posledních 16 koncertů.

Spirituál Kvintet na plakátě z r. 2011

**Jubilantovi Mgr. Josefu Hromádkovi, Dr.h.c.
k jeho 85. narozeninám**

Milý bratře faráři (doktore h.c., em. seniore i syn.seniore, býv. místopředseda vlády ČSFR), zkráceně náš milý bratře Josefe,

málokdo je tak těsně spojen s olomouckým sborem, i když prošel celým světem a vyzkoušel si řadu funkcí, pro které je naše město malé, a přece vždy se do Olomouce vracel. Ti nejstarší si vzpomenu na Tvé počátky právě v Olomouci v roce 1958, kdy jsi u nás konal bohosloveckou praxi po 4. ročníku studia na tehdejší Komenského teologické fakultě a nás jsi uváděl do krásy tehdy právě objevovaných černošských spirituálů. Jako nastupující vikář a později farář jsi nám byl nablízku jako kazatel šternberského sboru a v Olomouci jsi nám stále častěji sloužil v době, kdy náš farář ThDr. Josef Hlaváč byl značně vytěžován funkcí nám. synodního kurátora. Nakonec ses stal konečně naším v pořadí 4. farářem. To byla pro Tebe zvlášť intenzivní léta, jestliže jsi musel tradičně konzervativní olomoucké staršovstvo přesvědčit o nutnosti pořízení nového interiéru s dlouhodobou perspektivou nejen praktičností, ale zejména umělecké hodnoty. Překonat v takovém případě „lidovou tvořivost“ a rozporné hlasy početného staršovstva – to jsi zvládl dokonale svou vždy nejen řádně připravenou argumentací, ale hlavně schopností získat nakonec všechny v plné důvěře pro dobrou věc. Za to Ti zůstává olomoucký sbor vděčný.

Ovšem zkrášlování bohoslužebných prostor není hlavním úkolem kazatele. Ty jsi byl obdarován vzácnou hřivnou získávat si svým projevem zanícené posluchače. Zvolil sis krásné povolání, povolání pastýře, a to nejen v olomouckém sboru, ale všude tam,

kam Tě Pán Bůh vyslal. My pevně spolu s Tebou věříme, že slovo, které jsi zvěstoval, bylo to slovo, které se stávalo Slovem Božím, které nás oslovovalo a dávalo nám směr i naději do všedních dnů. Děkujeme, že nám bylo dopřáno společné účasti na tomto zvěstování i naslouchání. Zůstáváš pro nás výrazným svědkem Kristovým. S důvěrou se proto obracíme k našemu nebeskému Otcí a vyprošujeme pro Tebe sílu, zdraví a moudrost do dalších let – a hlavně pohodu klidného odpočinku v kruhu svých dětí a vnoučat, Ty si ho jistě zasloužíš.

*Do dalších let Ti přejí vše dobré
Tvoji bratři a sestry z olomouckého sboru.*

Jan Bartušek

Uvedení nového vedení ČCE do služby

S radostí zveme na bohoslužbu, při níž bude předsednictvem synodu slavnostně uvedena do funkce nová synodní rada naší církve. Událost se uskuteční

v sobotu 20. listopadu 2021 od 14 hodin v Červeném kostele v Brně.

Současně s uvedením nové synodní rady poděkujeme a rozloučíme se s tou stávající.

www.e-cirkev.cz

Ekumenické a mezinárodní oddělení naší církve

Má tři hlavní oblasti své působnosti:

Péče o ekumenické vztahy v České republice

ČCE od svého počátku stojí za ekumenickým hnutím, které usiluje o dialog a společnou cestu křesťanů navzdory různosti tradic a důrazů jednotlivých církví. To se snažíme rozvíjet i v dnešní době. Oddělení zajišťuje a podporuje ekumenické aktivity, které se konají na lokální i celostátní úrovni. Jsme také členy Ekumenické rady církví a tzv. Leuenberského synodu v ČR.

Péče o rozvoj mezinárodních ekumenických partnerství

ČCE má silně rozvinutá partnerství a přátelské vztahy s mnoha zahraničními církvemi. Vedle četných návštěv, stáží, studijních či

pracovních pobytů se navzájem podporujeme, sdílíme dobrou praxi v mnoha oblastech

církevního života, učíme se od sebe a jsme si vzájemnou inspirací. Jsme také členy důležitých mezinárodních církevních federací.

Péče o vztah církve a společnosti

ČCE žije ve světě a uprostřed společnosti. Proto za svůj úkol považujeme také otvírat důležitá společenská, etická či politická témata, zastávat se menšin nebo lidí na okraji společnosti. Chceme, aby církev byla otevřeným a bezpečným místem pro všechny.

Ve spolupráci se synodní radou a mediálním oddělením se podílíme na tom, aby náš hlas na tomto poli byl slyšet.

Zdroj: e-cirkev.cz

Program oslavy k 30 letům Evangelické Akademie,
sobota 16. října 2021 od 10:00 do 18:00 hod.

A - Centrum oslavy
(hlavní budova Konzervatoře EA)

Uvítání - fanfáry

1. Výtvarná dílna pro děti
 2. Autorské čtení - Iveta Kokyová
 3. Koncert pedagogů a studentů KEA
 4. Kapela Címbal Hell Orchestra
 5. Autorské písně Daniela Razíma
 6. Populární melodie (studenti KEA a Michal Voráč Band)
- Současně probíhají kurzy První pomoci a prezentace Diakonie ČCE

(pro děti maskovaná zranění s výkladem)

B - Dětský program
(sál v Paláci Charity)

1. Vystoupení dětí z Bratrské školy a z Filipky
2. Loutkové představení souboru Buchty a loutky - pohádka Neposlušná kůzlátka

(představení se odehraje 2x)

C - Farní sbor ČCE

1. Zahajovací bohoslužby vedené školními kaplany
2. Průvod z farního sboru do centra oslavy
3. Orchester a pěvecký sbor KEA (zkrácené provedení opery W. A. Mozarta Figarova svatba aj.)
4. Pastoral Brothers naživo
5. Duchovní tvář EA - Aleš Wrana a jeho hosté

D - Zbrojnice

Koncert kapely Shizzle Orchestra

Ve spolupráci s Palackého univerzitou.

Adventní burza 2021

se bude v našem sboru konat po první tři adventní neděle

28. listopadu

5. prosince

12. prosince

vždy po bohoslužbách od 10 hodin
v malém sále našeho kostela

Prosíme o vaše rukodělné výrobky, adventní předměty a pečivo.
Děkujeme vám, že letos opět burzu podpoříte, výtěžek bude opět věnován
Domovu seniorů Diakonie v Dolní Moravici.
Loňská adventní burza online vynesla 20 000 Kč,
za které v domově pořídili novou sedací soupravu.

Děkujeme!

Hledáme ochotné řidiče, kteří by se podíleli na přivážení starších lidí
na nedělní bohoslužby. V případě zájmu o tuto službu a pro další in-
formace se hlase u bratra kurátora Marka Vraje (605 224 814).

RUKODĚLNÉ DÍLNY / TVOŘENÍ

Chystáme se zahájit pravidelná setkání, kde bychom společně tvořily výrobky k prodeji na adventní burzu i pro další příležitosti. Možné bude i tvoření pro vlastní potřebu.

Předpokládáme zahájení v pondělí 18. 10. a dál pak zpravidla středy v lichých týdnech a pondělky v sudých týdnech v čase mezi 17–20 hod. Zatím je v plánu výroba z fima (misky, svícny), batikované hedvábí, šité drobné ozdoby a chňapky, levandulové polštářky, svíčky, předvánoční pečení ...

Prosím zájemkyně, aby se ozvaly Noemi nebo mně, případně na email: burza2020@seznam.cz. Zašlu pak aktuální informace k rozpisu termínů a obsahu. Budeme potřebovat alespoň předem vždy přibližný počet účastníků, abychom zajistily materiál.

*Eva Palová Dostálová***Kontakty na zástupce sboru:**

Farář Jan Lukáš:	776 029 782	Lukas.Jan@seznam.cz
Kurátor Marek Vraj:	605 224 814	m.vraj@volny.cz
Pastorační pracovnice Noemi Batlová:	728 289 354	noemi.batlova@gmail.com

Upozornění pro případné dárce: Číslo sborového účtu je 1804603389/0800

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické v Olomouci

**konfir-
mační
poseň****2021-XXII. ročník****Redakční kruh:**

Jana Vrajová, Jan Lukáš, Noemi Batlová, Petr Marek, Daniel Batla, Amos Děkaník a Ivana Jenišťová.

Email: Jana.Vrajova@seznam.cz

Grafická úprava a zlom: Jiří K. Jurečka

Tisk: Noemi Batlová

Za všechny chyby v tomto čísle se omlouváme.

Vydává sbor Českobratrské církve evangelické v Olomouci vlastním nákladem jako svůj vnitrosborový bulletin. Příspěvky, ohlasy, připomínky posílejte na adresu redakce:

Blahoslavova 1, 779 00 Olomouc,
nebo e-mail: olomouc@evangnet.cz

Uzávěrka tohoto čísla: 15. 9. 2021

Vyšlo: 10. 10. 2021

Uzávěrka příštího čísla: 15. 10. 2021

<http://www.olomouc.evangnet.cz>